

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 9/05-58

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť V. S., bytom G. P., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 29/91 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 29/91 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 29/91 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. V. S. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 120 000 Sk (slovom jednostodvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Rožňava p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Rožňava je p o v i n n ý uhradiť V. S. trovy konania v sume 16 593 Sk (slovom šesťnásťtisícpäťstodevät'desiatri slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. I. R., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 9/05-34 z 18. januára 2005 prijal na ďalšie konanie sťažnosť V. S. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Predseda Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním doručeným ústavnému súdu 10. marca 2005, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Návrh na začatie konania podal žalobca V. S. proti pôvodne žalovanému Železorudné bane, š. p. Spišská Nová Ves, závod Nižná Slaná o náhradu škody za chorobu z povolania - pracovný úraz. Návrh bol postúpený tunajšiemu súdu Rozhodcovskou komisiou pri ZO FOZ BGN ŽB Nižná Slaná dňa 10. 1. 1991. Vec bola podľa rozvrhu práce pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Mgr. L. H. Vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 30. 4. 1991, ktoré bolo odročené na 4. 6. 1991 za účelom doručenia písomného vyjadrenia žalovaného. Pojednávanie bolo odročené na 23. 7. 1991 za účelom predvolania svedkov, ktoré pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania. Vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie uznesením zo dňa

13. 2. 1992, ktorý znalecký posudok bol podaný dňa 28. 4. 1992. Pojednávanie potom bolo vytýčené na 11. 8. 1992, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania. Ustanovený znalec vrátil spis bez podania znaleckého posudku vzhľadom na predovšetkým toxikologickú stránku veci a časovú náročnosť objektívneho posúdenia celej kauzy i z dôvodu viac ako trojtýždňovej služobnej neprítomnosti na pracovisku. Súd vo veci potom nariadil znalecké dokazovanie ďalším znalcom uznesením zo dňa 7. 9. 2003. Znalec Doc. MUDr. A. V. tiež vrátil spis bez podania znaleckého posudku s tým, že po odchode do dôchodku bol uvoľnený z funkcie znalca. Znalecké dokazovanie vo veci bolo nariadené ďalším znalcom uznesením zo dňa 18. 1. 1994 a znalec MUDr. J. B. podal znalecký posudok dňa 12. 4. 1994. Súd vo veci potom nariadil pojednávanie na 23. 6. 1994, ktoré bolo odročené na 19. 7. 1994 a toto bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia ďalšieho kontrolného znaleckého dokazovania. Kontrolný znalecký posudok bol podaný dňa 2. 9. 1999 Klinikou pracovného lekárstva a toxikológie v Bratislave po viacerých urgenciách. Vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 21. 9. 1999, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania, predovšetkým vyžiadania doplnku k znaleckému posudku od Kolektívu súdnych znalcov pod vedením Doc. MUDr. K., aby sa jednoznačne vyjadrili k tomu, či ide o chorobu z povolania. Vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 30. 5. 2000, odročené na 27. 6. 2000, na ktorom pojednávaní súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom a určil, že je daná zodpovednosť žalovaného za pracovný úraz, ktorý žalobca utrpel negatívnym pôsobením jedovatého plynu SO₂, vyskytujúceho sa na pracovisku č. 140 banského úseku Mano - Gabriela v Nižnej Slanej v presne nezistenom čase v rokoch 1987 až 1989. Vylúčil na samostatné konanie rozhodovanie o uplatnených nárokoch žalobcu na náhradu škody z tohto pracovného úrazu ako aj rozhodovanie o trovách konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a Krajský súd v Košiciach svojím uznesením zo dňa 13. 3. 2001 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch tohto uznesenia nariadil skúmať pracovné prostredie žalobcu aj z hľadiska hygieny práce a mimo vykonaného znaleckého dokazovania z odboru pracovného lekárstva bude potrebné doplniť dokazovanie aj z odboru chémie prípadne z odboru životného prostredia a hygieny v baníctve. Vo veci potom bolo vytýčené pojednávanie na 8. 8. 2001, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia

znaleckého dokazovania z odboru hygieny práce anorganickej chémie a životného prostredia v podmienkach banskej výroby. Znalecký posudok vo veci bol podaný dňa 12. 8. 2002 a vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 15. 5. 2003 (predtým spis bol predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu o zložení zálohy na znalecké dokazovanie a spis sa vrátil dňa 9. 10. 2002). Na tomto pojednávaní súd pripustil zmenu žaloby žalobcu a pojednávanie odročil na neurčito za účelom vyžiadania správy od Krajského súdu v Košiciach, či žalobca prihlásil svoj nárok na náhradu škody do konkurzného konania. Potom bolo pojednávanie vytýčené na 28. 10. 2003, na ktorom pojednávaní súd rozsudkom žalobu žalobcu zamietol.

Po podaní odvolania žalobcom Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 20. 5. 2004 vrátil vec súdu prvého stupňa na rozhodnutie o trovách štátu, na opravu rozsudku podľa § 164 O. s. p. ako aj doplnenia dokazovania výsluchom znalca MUDr. F. F. CSc. Po doplnení v zmysle dožiadania krajského súdu, súd vec znova predložil krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd v Košiciach svojím uznesením zo dňa 30. 12. 2004 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. Spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 28. 2. 2005 a toto uznesenie bolo účastníkom doručené.

Primeranosť dĺžky konania sa posudzuje vždy aj podľa miery zložitosti veci, a to skutkovej ako aj právnej.

Vec spisovej značky 5 C 29/91 je z tohto hľadiska ako vec s vysokým stupňom skutkovej zložitosti. Vo veci sa jedná o náhradu škody z pracovného úrazu, pričom vo veci muselo byť vykonané rozsiahle dokazovanie, vrátane znaleckého dokazovania. Pričom napriek viacerým urgenciám (aj predsedom súdu), boli značné prieťahy v podaní znaleckých posudkov, najmä Klinikou pracovného lekárstva a toxikológie v Bratislave.

Ide o náročné dokazovanie zo skutkového hľadiska, najmä pre nemožnosť produkovania objektívneho dôkazu o tom, či pracoviská, v ktorých žalobca v inkriminovanom období pracoval, v tom čase pre geologické poruchy okolitej horniny produkovali jedovatý plyn SO₂, nakoľko žalovaná krátko po podaní žaloby žalobcom dala tieto pracoviská zamurovať, hermeticky uzavrieť a nevyužívať ako ťažobný úsek. Znovu otvorenie týchto priestorov pre účely znaleckého preskúmania, intenzity možného zamorenia, prírodným spôsobom vznikajúceho jedovateho plynu SO₂ presahuje účel samotného súdneho konania, a preto je možné celé dokazovanie viesť iba na základe

existujúcich (aj keď nie úplne spoľahlivých záznamov žalovanej). Napokon v tomto konaní ide o precedesné rozhodovanie z hľadiska uznania akejkoľvek zodpovednosti žalovanej za poškodenie zdravia svojich zamestnancov. Doteraz známe stanoviská znalcov hovoria o nezvyčajnej geologickej anomálii celkovo na celom území SR z hľadiska ťažby nerastov spôsobom hlbínnej ťažby, t. j. banským spôsobom. Výsledok sporu s veľkou pravdepodobnosťou ovplyvní aj ďalšie prípady v otázke, či je daná alebo nie je daná zodpovednosť žalovanej za takéto poškodenie zdravia svojich terajších, resp. bývalých zamestnancov.

Na konštatovanie vzniku prietahu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR musí byť preukázané závažné prekročenie určitej hranice v rámci niektorého kritéria alebo v prípade menej závažných prietahov prekročenie tejto hranice vo všetkých uvádzaných kritériách. Týmito kritériami sú miera zložitosti veci, konanie strán a konanie súdu.

Na základe uvedených okolností nechávam na zváženie, či v predmetnom konaní došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Procesné úkony, ktoré sú uvedené vo vyjadrení predsedu okresného súdu, zistil aj ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu a z vyjadrení účastníkov s tým rozdielom, že pojednávanie 30. apríla 1991 bolo odročené na 4. júl 1991, nie na „4. 6. 1991“, ako uviedol okresný súd. Navyše, ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Dňa 8. decembra 1993 okresný súd nariadil kontrolné znalecké dokazovanie súdnym znalcom MUDr. L. S.

Dňa 22. júna 1994 sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie, v ktorom žiadal pripustiť zmenu žalobného návrhu.

Dňa 21. septembra 1999 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby do 10. októbra 1999 upresnil svoje nároky. Upresnenie sťažovateľ doručil okresnému súdu 11. októbra 1999.

Dňa 13. mája 2002 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom MUDr. F. F. a uložil mu vypracovať znalecký posudok do 30. júna 2002.

Dňa 30. mája 2002 a 27. júna 2002 ustanovený znalec oznámil okresnému súdu, že nemôže vykonať znalecké dokazovanie, pretože na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz a neboli mu prístupné objekty na vykonanie znaleckého dokazovania.

Dňa 3. júla 2003 právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu úpravu petitu.

Dňa 12. augusta 2004 bol na pojednávaní vypočutý znalec MUDr. F. F. a okresný súd toto pojednávanie odročil za účelom vypracovania doplňujúceho rozsudku (opravné uznesenie).

Dňa 3. septembra 2004 okresný súd vydal opravné uznesenie a 6. októbra 2004 bol spis doručený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“).

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Jurisdikcia ústavného súdu („rationae temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky, či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy bez zbytočných prietahov, ústavný súd už konštantne prihliada aj na deň začatia konania na okresnom súde a na dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (III. ÚS 18/00, IV. ÚS 47/03, IV. ÚS 141/04).

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (III. ÚS 127/03).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa: 1) právnej a faktickej zložitosti veci, pričom zohľadňuje aj to, o čo sťažovateľovi ide pri uplatňovaní základného práva na súdnu ochranu, 2) správania účastníka konania, 3) spôsobu, akým v konaní postupoval súd.

1. Predmetom konania je nárok na náhradu za škodu z titulu choroby z povolania, resp. za pracovný úraz. Z hľadiska skutkovej a právnej zložitosti treba uviesť, že takéto spory sú považované za skutkovo i právne zložité, avšak všeobecne súdy majú dostatok skúseností s ich prejednávaním a rozhodovaním. Existuje k nim dostatok judikatúry všeobecných súdov, v ktorých je upravený postup a metodika pri ich rozhodovaní. Vychádzajúc z konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 151/04) takýto spor vyžaduje od všeobecného súdu aj osobitne starostlivý prístup, pretože sa poskytuje ochrana (ak je nárok opodstatnený) právam, ktoré súvisia so živobytím a existenčnými otázkami. Napokon nárok sťažovateľa je nárokom súvisiacim aj s pracovným úrazom a invaliditou v podmienkach práce baníka. Ústavný súd pripúšťa skutkovú zložitosť veci, ako to uviedol okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti, s poukazom na to, že vo veci bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie. Treba však uviesť, že žiadna skutková zložitosť veci v danom prípade nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní došlo k zbytočným preťahom. Ústavný súd konštatuje, že úkony sťažovateľa žiadnym právne významným spôsobom neprispeli k zbytočným preťahom vo veci. Sťažovateľ sa zúčastňoval nariadených pojednávaní okresného súdu, v priebehu konania bol aktívny a súčinnosťný. Návrhy, ktoré v priebehu konania podával, súviseli s tým, že jeho nárok sa s odstupom času menil. Ani okresný súd vo svojom vyjadrení nenamietal, že by správanie sťažovateľa ovplyvnilo doterajšiu dĺžku konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 29/91, pričom vzniknuté preťahy posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, a ďalej na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd konštatuje, že postupom okresného súdu dochádzalo opakovane k niekoľkomesačným obdobiam nečinnosti a tiež neefektívnym úkonom. Ústavný súd je toho názoru, že postačuje vymedziť len najzávažnejšie obdobie nečinnosti, resp. činnosti, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné preťahy.

Takýmto obdobím je obdobie od 13. marca 1995, keď okresný súd nariadil kontrolné znalecké dokazovanie „*Klinikou pracovného lekárstva a toxikológie v Bratislave*“, do 2. septembra 1999, keď mu bol znalecký posudok doručený (v trvaní viac ako 52 mesiacov). Obranu okresného súdu, že „*Kontrolný znalecký posudok bol podaný dňa 2. 9. 1999 Klinikou pracovného lekárstva a toxikológie v Bratislave po viacerých urgenciách*“, ústavný súd neakceptoval, pretože v spise sa žiadny doklad o urgencii znaleckého posudku nenachádza.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že činnosť okresného súdu súvisiaca so znaleckým dokazovaním (od 13. februára 1992 do 13. mája 2002) bola neefektívna, nesústredená a minula sa svojmu účinku. Ako príklad je možné uviesť nariadenie znaleckého dokazovania 16. júna 1993, keď okresný súd pribral do konania znalca z odboru zdravotníctva, odvetvia otorinolaryngológie, ktorý mu spisový materiál vrátil 22. júla 1993 bez vypracovania znaleckého posudku s oznámením, že „z dôvodu viac než trojtýždňovej služobnej neprítomnosti na pracovisku, nemôžem sa ujať tejto úlohy“. Okresný súd nepostupoval pri nariaďovaní znaleckého dokazovania dôsledne a vopred so znalcom nekonzultoval objektívnu možnosť podania posudku (§ 127 ods. 1 OSP). Týka sa to aj znaleckého dokazovania nariadeného 7. septembra 1993, pretože ustanovený znalec okresnému súdu 21. septembra 1993 oznámil, že od 7. júna 1993 už nevykonáva znaleckú činnosť, rovnako aj znaleckého dokazovania nariadeného 8. decembra 1993, keď na vypracovanie znaleckého posudku bol ustanovený znalec MUDr. L. S. Tomuto znalcovi okresný súd ani nedoručil uznesenie a spis za účelom vypracovania znaleckého posudku. Znalecké dokazovanie znalcom z odboru hygieny a epidemiológie (pracovného lekárstva) bolo nariadené až 13. mája 2002, hoci účastník konania (žalovaný) tento dôkaz navrhol už 14. septembra 1999, a rovnako za tým účelom okresný súd odročil i pojednávanie 8. augusta 2001.

Okresný súd síce nariaďoval pojednávania (v období od 30. apríla 1991 do 19. júla 1994 pojednával šesťkrát a v období od 21. septembra 1999 do 12. augusta 2004 sedemkrát) a na niektorých pojednávaniach vykonával aj dokazovanie výsluchom účastníkov a svedkov (4. a 23. júla 1991, 11. augusta 1992, 21. septembra 1999, 27. júna 2000 a 28. októbra 2003), nerešpektoval však pritom zásadu hospodárnosti konania. Hoci vo veci dvakrát aj rozhodol (27. júna 2000 a 28. októbra 2003), napriek tomu jeho konanie bolo málo efektívne a nesmerovalo k právoplatnému rozhodnutiu veci. Rozhodnutia okresného súdu boli odvolaním v napadnutej časti v oboch prípadoch zrušené odvolacím súdom z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu vo veci. Aj napriek tomu, že konanie vo veci začalo 10. januára 1991, v súčasnom období je vec stále na súde prvého stupňa.

Na základe uvedených skutkových poznatkov preto ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 29/91 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu vo veci sp. zn. 5 C 29/91 konať bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia vo výške 2 000 000 Sk, ktoré odôvodnil najmä tým, že počas 14-ročnej doby súdneho konania žije v stave právnej neistoty. V závere uviedol, že *„Vzhľadom na predmet konania, jeho zdĺhavosť výrazne zasiahla nielen do môjho života, ale i do života celej mojej rodiny (...).“*

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'účinenia. Pri určení výšky primeraného finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádzal aj z toho, že sťažovateľ si uplatnil nárok na ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v spore, ktorého doterajšie trvanie nemožno ničím ospravedlniť. Podľa ústavného súdu nemožno spravodlivo žiadať

od sťažovateľa, aby čakal na výsledok súdneho sporu, v ktorom sa riešia jeho nároky súvisiace s chorobou z povolania, resp. pracovným úrazom viac ako štrnásť rokov a stav konania bol taký, aký zistil ústavný súd v konaní pred ním. Sťažovateľ oprávnene z takéhoto postupu okresného súdu pociťuje právnu neistotu. Ústavný súd konštatuje, že v tejto veci všeobecný súd nevenoval dostatočnú pozornosť uvedenej povahe sporu ani tomu, o čo v ňom sťažovateľovi ide.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 5 C 29/91, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 120 000 Sk, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť v súlade s výrokom tohto nálezu, za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol o úhrade trov konania úspešného sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom, uplatnených v podaní zo 7. februára 2005. Sťažovateľ (pôvodne zastúpený advokátom JUDr. J. Ž., K.) požadoval trovy právneho zastúpenia vo výške 13 194 Sk za tri úkony právnej služby v roku 2003, každý v hodnote 4 270 Sk (príprava a prevzatie veci, podanie sťažnosti a jej doplnenie) a trikrát náhradu režijného paušálu po 128 Sk. Súčasne požadoval úhradu trov konania, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. I. R. vo výške 7 797 Sk za jeden úkon právnej služby v roku 2004 (prípravu a prevzatie veci) v hodnote 4 534 Sk, za jeden úkon v roku 2005 (podanie sťažnosti - doplnenie zo 7. februára 2005) v hodnote 2 501 Sk, ktorá bola zvýšená o sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 19 % podľa § 18 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“).

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia celkom spolu v sume 16 593 Sk, a to za dva úkony právnej služby poskytnuté jeho pôvodným právnym

zástupcom JUDr. Ž. v roku 2003 (prípravu a prevzatie veci, podanie sťažnosti), každý v hodnote 4 270 Sk a dvakrát náhradu režijného paušálu po 128 Sk (ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002 vo výške 12 811 Sk) a za jeden úkon právnej služby v roku 2004 poskytnutý jeho právnu zástupkyňou JUDr. R. (prípravu a prevzatie veci) v hodnote 4 534 Sk a jedenkrát náhradu režijného paušálu podľa § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c), § 19 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb platnej do 31. decembra 2004. Vychádzal pritom z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk. Ďalej sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia i za jeden úkon právnej služby poskytnutý v roku 2005 (podanie sťažnosti - doplnenie zo 7. februára 2005) v hodnote 2 501 Sk a jedenkrát náhradu režijného paušálu v sume 150 Sk podľa § 11 ods. 2 a § 16 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorá bola zvýšená o sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 19 % podľa § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a podľa § 27 zákona o dani z pridanej hodnoty, pričom vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Za tretí uplatnený úkon, v dôsledku jeho právneho zastúpenia advokátom JUDr. Ž. z 22. decembra 2003 – „*Doplnenie sťažnosti*“, úhradu trov konania sťažovateľovi so zreteľom na jeho obsah nepriznal (absencia ústavnoprávneho charakteru). Tento úkon spočíval iba v doplnení náležitostí písomného podania súdu (sťažnosti) právny zástupcom na základe výzvy ústavného súdu.

Úhradu trov konania spolu vo výške 16 593 Sk je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005